

ພຣະທຳດານິເອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍສິບເກົ້າ

ຄວາມສຳຄັນເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໝູ່ໝາຍທາງປະຫວັດສາດ:
ການເຂົ້າໃຈວັນສຸດທ້າຍຜ່ານສັນຍະລັກໃນພຣະຄຳພີ

Jeff Pippenger
2024-03-06

ຜູ້ໜຶ່ງແສນສິນນິສິພັນ ຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນຜູ້ທີ່ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍຜູ້ສົ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແລະຝູງຊົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ຖືກນຳສະເໜີໂດຍອາພອນຂາວແຫ່ງການເປັນມໍລະນະສັກຂີ້.
ຊ່ວງເວລາສັກສິດທຳໜຶ່ງໃນສອງຊ່ວງຂອງວັນສຸດທ້າຍ
ຊື່ບອກເຖິງພາລະກົດຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຜູ້ຕຽມທາງໄວ້ສຳລັບຜູ້ສົ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແລະຊ່ວງທີສອງ
ເປັນຕົວແທນພາລະກົດຂອງເອລີຍາ. ຊ່ວງທຳອິດ
ເປັນຕົວແທນການພິພາກສາຕໍ່ສ່ວນເໜືອຜູ້ມີຊີວິດຂອງອັດເວນຕິສົມແຫ່ງລາໂອດິເຊຍ, ແລະຊ່ວງທີສອງ
ເປັນຕົວແທນການພິພາກສາບັງຄັບປະຕິບັດເໜືອໂຣມັນສະໄໝໃໝ່.

“ໝາຍສຳຄັນ” ທີ່ໃຫ້ໝາຍອີກຈາກບັນດາເມືອງໃນວັນສຸດທ້າຍນັ້ນ
ໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈຜິດໂດຍອັດເວນຕິສົມແຫ່ງລາໂອດິເຊຍ. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ
ການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ໃນຊ່ວງປີຄ.ສ. 66 ຫາ 70
ເປັນພາບປະກອບຂອງໝາຍເຕືອນສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ.

“ເວລານັ້ນຈະມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້າ,
ເມື່ອພວກເຮົາຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ສະແຫວງຫາພື້ນຜູ້ໃນສະຖານທີ່ອັນກັນດານແລະໂດດດ່ຽວ
ເຊັ່ນດຽວກັບສາວິກຍຸກຕົ້ນ. ດັ່ງທີ່ການບົດລອ້ມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໂດຍກອງທັບໂຣມັນເປັນສັນຍານໃຫ້ຄໍ
ຮົດສະຕຽນໃນແຂວງຢູເດຍຫລົບໜີ,
ສະນັ້ນການເຂົ້າຍຶດອຳນາດຂອງຊາດຂອງພວກເຮົາໃນຄຳສັ່ງທີ່ບັງຄັບໃຊ້ວັນຊະບາຕິຂອງສັນຕະປາປາ
ຈະເປັນຄຳເຕືອນແກ່ພວກເຮົາ. ເມື່ອນັ້ນກໍຈະເປັນເວລາທີ່ຈະອອກຈາກນະຄອນໃຫຍ່ໆ
ເພື່ອຕຽມພ້ອມສຳລັບການອອກຈາກນະຄອນນ້ອຍໆ
ໄປສູ່ທີ່ຢູ່ອາໄສອັນສະຫງົບສັນໂດດໃນສະຖານທີ່ລັບເຮັນທຳມາກາງຜູ້ເຂົ້າ.” Testimonies, volume 5, 464.

ການບົດລອ້ມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຊຶ່ງເປັນໝາຍສຳຄັນໃຫ້ໝາຍອີກນັ້ນ
ແມ່ນການບົດລອ້ມຄັ້ງທຳອິດທີ່ຖືກນຳມາໂດຍເຊສຕີອັສ. ດັ່ງນັ້ນ
ເຊສຕີອັສຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງພາວະຄຸກຄາມທີ່ຖືກຍົກອອກໄປຊົດຄາວ,
ເພາະເມື່ອລາວໄດ້ຕັ້ງການບົດລອ້ມແລ້ວ ລາວກໍຖອນທັບອອກໄປຢ່າງເປັນບົດລັບ,
ແລະນັກປະຫວັດສາດທັງຫຼາຍກໍບໍ່ເຄີຍສາມາດກຳນົດເຫດຜົນຂອງລາວໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໄດ້.

“ຫຼັງຈາກຊາວໂຣມັນພາຍໃຕ້ການນຳຂອງ Cestius ໄດ້ລອ້ມເມືອງໄວ້ແລ້ວ,
ພວກເຂົາກໍໄດ້ຖອນການບົດລອ້ມຢ່າງບໍ່ຄາດຄິດ
ໃນເວລາທີ່ທຸກສິ່ງເບິ່ງເຫັນວ່າເອື້ອອຳນວຍຕ່າງການບຸກໂຈມຕີໃນທັນທີ.” The Great Controversy, 31.

ໃນທົດສະວັດ 1880 ແລະ 1890 ອຸດທິສະມາຊິກ Henry W. Blair ຈາກລັດ New Hampshire
ໄດ້ສະເໜີຮ່າງກົດໝາຍຫຼາຍສະບັບໃນລັດຖະສະພາ ເພື່ອກຳນົດໃຫ້ວັນອາທິດເປັນວັນພັກແຫ່ງຊາດ.
ຮ່າງກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ໂດຍທົ່ວໄປຖືກເອີ້ນວ່າ “Blair Sunday Bills.” ອຸດທິສະມາຊິກ Blair
ເປັນຜູ້ສົ່ງເສີມຢ່າງແຂງຂັນໃຫ້ຖືວັນອາທິດເປັນວັນພັກ ແລະເປັນວັນສຳລັບການປະກອບພິທີທາງສາສະໜາ.
ລາວເຊື່ອວ່າການມີວັນພັກທີ່ເປັນແບບດຽວກັນຈະກ່ອນໃຫ້ເກີດຜົນທາງສິນທຳ

ແລະທາງສັງຄົມທີ່ບັນຄຸນຕໍ່ສັງຄົມອາເມຣິກາ.

ແມ່ນວ່າຄວາມພະຍາຍາມຂອງລາວໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຢູ່ບາງສ່ວນ ໂດຍສະເພາະຈາກກຸ່ມທາງສາສະໜາ ແຕ່ກໍໄດ້ປະເຊີນກັບການຄັດຄ້ານເຊັ່ນກັນ ລວມທັງຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບການແຍກລະຫວ່າງສາສະໜາຈັກ ແລະລັດ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມຄັ້ງທຳອິດໃນປະຫວັດຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ຈະຜ່ານກົດໝາຍວັນອາທິດ ຊຶ່ງຖືກກຳນົດໄວ້ວ່າໃນທຸລະມະນີຈະເວົ້າດັ່ງມັງກອນ ເມື່ອມັນຜ່ານກົດໝາຍວັນອາທິດ. ບັນດາຮ່າງກົດໝາຍ Blair ເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຫຼະທີ່ A. T. Jones, ໜຶ່ງໃນຜູ້ສັງຂ່າວສານແຫ່ງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ປີ 1888, ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຫໍປະຊຸມລັດຖະສະພາ ແລະຄັດຄ້ານຢ່າງມີຄວາມສາມາດໃນວາທະສົນເປັນຢ່າງຍິ່ງ.

ຫຼັງຈາກຄວາມພະຍາຍາມສອງສາມຄັ້ງ Senator Blair

ກໍສູນເສຍແຮງຂັບເຄື່ອນໃນການຜັກດັນຂອງລາວເພື່ອວັນພັກແຫ່ງຊາດ.

ໃນຄວາມເຊື່ອມໂຍງໂດຍກົງກັບປະຫວັດສາດນັ້ນ ແລະນັບສຳຄັນຂອງວັນພັກແຫ່ງຊາດ (ວັນອາທິດ),

ບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດຂອງຄຳແນະນຳຂອງ Ellen White ສາມາດນຳມາທົບທວນໄດ້.

ສິ່ງທີ່ພົບເຫັນໃນການທົບທວນຄຳເຕືອນຂອງນາງກ່ຽວກັບກົດໝາຍວັນອາທິດ ແມ່ນເລື່ອງຮ້າຍແຮງ ແລະ ຖືກເຂົ້າໃຈຜິດຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນອາດເວນຕົດແບບລາໂອດີເຊຍ.

ໃນບໍລິບົດຂອງຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງອອກຈາກເມືອງ, ຊຶ່ງໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ຫາກໍຖືກອ້າງເຖິງນັ້ນ, ນາງໄດ້ຂຽນວ່າ, "ເມື່ອນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ຈະອອກຈາກນະຄອນໃຫຍ່ທັງຫຼາຍ

ເພື່ອຕຽມພ້ອມສຳລັບການອອກຈາກເມືອງນ້ອຍທັງຫຼາຍໄປຢູ່ບ້ານອັນສະຫງົບສະງັດ

ໃນສະຖານທີ່ໂດດດ່ຽວທຳມະກາງພູເຂົາ." ນາງໄດ້ສັງເກດຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກວ່າ

ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງອາໄສຢູ່ຊົນນະບົດ,

ແຕ່ຄຳແນະນຳຂອງນາງໃນເລື່ອງການດຳລົງຊີວິດຊົນນະບົດກ່ອນປີ 1888

ໄດ້ວາງທິດທາງຂອງນາງເລື່ອງການອອກຈາກເມືອງໄວ້ໃນບໍລິບົດວ່າ ໃນອະນາຄົດອັນໃກ້

ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຈຳເປັນຕ້ອງອອກຈາກເມືອງ. ຫຼັງຈາກປີ 1888 ແລ້ວ,

ໃນຄຳຊີ້ນຳທີ່ນາງຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບການດຳລົງຊີວິດຊົນນະບົດ, ນາງບໍ່ເຄີຍຫັນເຫອອກຈາກຄຳແນະນຳທີ່ວ່າ

ພວກເຮົາຄວນອອກຈາກເມືອງມາແລ້ວ.

ຮ່າງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍວັນພັກແຫ່ງຊາດຂອງ Blair ທີ່ໄດ້ບາກົດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດ ແມ່ນ "ໝາຍສຳຄັນ" ໃຫ້ອອກຈາກເມືອງ; ແລະເຖິງແມ່ນວ່າຮ່າງກົດໝາຍຂອງ Blair

ຈະສູນເສຍແຮງຜັກດັນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອໃຫ້ບັນລຸພາລະກິດນັ້ນ

ແລະຖອຍຫາຍເຂົ້າໄປໃນຄວາມມືດແຫ່ງປະຫວັດສາດ, "ໝາຍສຳຄັນ" ໃຫ້ຫຼົບໜີກໄດ້ຖືກປະທານແລ້ວ.

ມັນໄດ້ຖືກປະທານໄວ້ໃນຫຼັກໝາຍທາງປະຫວັດສາດແຫ່ງການປົດລ້ອມຄັ້ງທຳອິດ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກນຳມາໂດຍ

Cestius. ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້ ຖືກເປັນພາບແທນໂດຍການປົດລ້ອມຂອງ Titus,

ແລະຖ້າຍັງມີຊາວ Adventist ຜ່ານ Laodicea ຄົນໃດຍັງຢູ່ໃນເມືອງເມື່ອການປົດລ້ອມນັ້ນມາເຖິງ,

ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພ້ອມກັບຄືນອະທຳ.

ມີສອງໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ທັງສອງໄລຍະນີ້ຖືກແຍກອອກຈາກກັນໂດຍກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວງນີ້.

ໄລຍະທຳອິດແມ່ນການພິພາກສາສືບສວນຂອງຜູ້ມີຊີວິດໃນອາດເວນຕົດແຫ່ງລາວດີເຊຍ,

ແລະໄລຍະທີສອງແມ່ນການພິພາກສາລົງໂທດຕໍ່ຍິງໃສ່ເພນດີແຫ່ງໂຮມ.

ສອງໄລຍະນັ້ນຖືກນຳສະແດງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ, ເພາະວ່າໃນສອງໄລຍະນັ້ນນີ້ເື່ອງ

ຄຳອຸປະມາເຮືອງຍິງພົມມະຈາຣີສິບຄົນໄດ້ສຳເລັດຕາມຕົວອັກສອນທຸກປະການ

ເໝືອນດັ່ງທີ່ເຄີຍເກີດໃນປະຫວັດສາດມື້ນີ້ເຮັດ. ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້ຳໃນຄຳອຸປະມານັ້ນ

ຄືເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້ຳໃນຮາບາກຸກ ບົດທີສອງ, ດັ່ງນັ້ນ ສອງໄລຍະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ນີ້

ກໄດ້ຖືກນຳສະແດງໄວ້ໂດຍຮາບາກກຸ ບົດທີສອງ ເຊັ່ນກັນ. ຄຳອຸປະມາເຮືອງຍິງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ ແລະ ຮາບາກກຸ ບົດທີສອງ ໄດ້ສຳເລັດຕາມຕົວອັກສອນທຸກປະການໃນປະຫວັດສາດມົນເລໂຣຕ໌, ແລະເມື່ອສົງນັ້ນໄດ້ສຳເລັດ, ເອເຊກຽນ ບົດທີສິບສອງ ຂໍ້ທີ່ຊາວເອັດເຖິງຂໍ້ທີ່ຊາວແປດ ກໄດ້ສຳເລັດດ້ວຍ.

ແປດຂັດທ້າຍໃນເອເຊກຽນ ບົດທີ 12 ຊື່ບອກເຖິງເວລາໜຶ່ງ ເມື່ອ “ຜົນສຳເລັດຂອງນິມົດທຸກປະການ” ຈະສຳເລັດຄົບຖ້ວນ ໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຈະ “ບໍ່ຍຶດເວລາ” ນິມົດທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ສອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກກ່າວຊ້ຳຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະຊື່ບອກການພິພາກສາໄດ້ສ່ວນຂອງຜູ້ມີຊີວິດໃນ Laodicean Adventism, ແລະການພິພາກສາແບບບັງຄັບປະຕິບັດເໝືອຍິງໂສເພນເດໂຮງ Tyre, ແມ່ນຊ່ວງເວລາພະຍາກອນທີ່ນິມົດທຸກປະການໃນພຣະຄຳພີບັນລຸການສຳເລັດຢ່າງສົມບູນແລະຂັ້ນສຸດທ້າຍ. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ ກຸ່ມຄົນໜຶ່ງແສນສັບສົນຈະຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ, ແລະພວກເຂົາເປັນຕົວແທນຂອງຈຳພວກທີ່ບໍ່ຕາຍ ແລະມີຊີວິດຢູ່ຈົນກວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດກັບຄືນມາ. ໃນລູກາ ບົດທີ 21 ພຣະຄຣິດຊົງຊື່ບອກ “ໝາຍສຳຄັນ” ໜຶ່ງ ທີ່ຊື່ບອກເມື່ອຄົນຮຸ່ນນັ້ນໄດ້ມາເຖິງ.

ໃນສອງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ “ໝາຍສຳຄັນ” ໃຫ້ຫລົບໜີ ດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດຊົງວາງໄວ້ໃນຄວາມກ່ຽວພັນກັບສັງຄົມໜ້າຊ້ຳແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ່ານັ້ນ ມີສອງຊ່ວງເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ ແລະການເລີ່ມຕົ້ນກັບການສິ້ນສຸດຂອງມັນກໍມີ “ໝາຍສຳຄັນ” ຢູ່ໃນຕອນຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາ ແລະມີ “ໝາຍສຳຄັນທັງຫລາຍ” ຢູ່ໃນຕອນທ້າຍ. “ໝາຍສຳຄັນ” ທີ່ພຣະຄຣິດຊົງ ລະບຸວ່າເປັນຕົວແທນຂອງຄົນຮຸ່ນສຸດທ້າຍຜູ້ຊົງຈະມີຊີວິດຢູ່ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະສະເດັດມາໃນເມກ ແມ່ນຫຼັກຖານວ່າບັນດາຄຳກ່າວຢູ່ໃນຄົນຮຸ່ນສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດໂລກ.

ໃນພຣະທຳລູກາ ບົດທີ 21, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຊື່ບອກເຖິງປະຫວັດສາດ ຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງສາມປີເຄິ່ງແຫ່ງການຢຽບຍຳ ແລະການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມຕາມຕົວອັກສອນ ນັບແຕ່ປີ 66 ເຖິງປີ 70 ໄປຈົນຮອດຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຊ່ວງສາມປີເຄິ່ງແຫ່ງການຢຽບຍຳນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມຜ່າຍວິນຍານ ຊົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 538 ແລະໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798.

ແລະເມື່ອພວກທ່ານເຫັນນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມຖືກກອງທັບທັງຫຼາຍລ້ອມໄວ້,
ເມື່ອນັ້ນຈົ່ງຮູ້ເຖິງວ່າຄວາມພິນາດຂອງນະຄອນນັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.
ເມື່ອນັ້ນໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູດາຫລົບໜີໄປຍັງພູເຂົາ;
ແລະໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ກາງນະຄອນນັ້ນອອກໄປເສຍ;
ແລະຢ່າໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນບ້ານນອກເຂົ້າມາໃນນະຄອນນັ້ນ.
ເພາະວ່າວັນເຫຼົ່ານັ້ນເປັນວັນແຫ່ງການລົງໂທດ, ເພື່ອໃຫ້ສັງສາລະພັດທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ນັ້ນສຳເລັດບັນລຸ,
ແຕ່ວິບັດແກຍິງມີຄັນ ແລະແກຍິງທີ່ກຳລັງໃຫ້ນົມບຸດໃນວັນເຫຼົ່ານັ້ນ!
ເພາະວ່າຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງໃຫຍ່ໃນແຜ່ນດິນ, ແລະມີພຣະພິໄລດເໜືອຊົນຊາດນີ້.
ແລະພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະຈະຖືກກວາດຕ້ອນໄປເປັນເຊື້ອໃນທຸກປະຊາຊາດ;
ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມຈະຖືກຄົນຕ່າງຊາດຢຽບຍຳລົງ
ຈົນກວ່າກຳນົດເວລາຂອງຄົນຕ່າງຊາດຈະສຳເລັດບັນລຸ. ລູກາ 21:20–24.

“ເວລາທັງຫຼາຍ” ທີ່ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດຢຽບຍຳເຢຣູຊາເລັ່ມນັ້ນໃຊ້ໃນຮູບພະຫຸພົດ, ເພາະມັນເປັນຕົວແທນຂອງການຢຽບຍຳເຢຣູຊາເລັ່ມຕາມຕົວອັກສອນທີ່ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 70, ແລະການຢຽບຍຳເຢຣູຊາເລັ່ມຜ່າຍວິນຍານທີ່ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798. ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດເປັນຕົວແທນທັງລັດທິນອກສາສະໜາ ແລະລັດທິສັນຕະປາບາ, ແລະອຳນາດສອງປະການນັ້ນແຫຼະເປັນຫົວຂໍ້ຂອງນິມົດໃນຄຳຖາມແຫ່ງດານເຮອນບົດທີ່ແປດ, ທີ່ຖາມວ່າ, “ດົນເທົ່າໃດ.”

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ໜຶ່ງກ່າວຂຶ້ນ,
ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອີກຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ນັ້ນຜູ້ທີ່ກ່າວຢູ່ວ່າ, “ນິມິດກ່ຽວກັບເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ
ແລະການລ່ວງລະເມີດອັນນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເປັນນັ້ນ ຈະດຳລົງຢູ່ອີກດົນບານໃດ,
ເພື່ອຈະມອບທັງສະຖານບໍລິສຸດ ແລະກອງທັບໃຫ້ຖືກຢຽບຍຳລົງໃຕ້ຕົນ?” ດານເຮອນ 8:13.

“ເວລາຂອງຊາວຕ່າງຊາດ” ໃນລູກາ ບົດທີຊາວເອັດ
ໝາຍເຖິງຊ່ວງເວລາສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີແຫ່ງການແກ້ໄຂຄົນຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອອານາຈັກຝ່າຍເໜືອ
ຊົງເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798. ປີ 538
ເປັນຈຸດໝາຍເມື່ອຄົນແຫ່ງບາບໄດ້ຍິນຢູ່ໃນສະຖານບໍລິສຸດ ແລະປະກາດວ່າຕົນເອງເປັນພຣະເຈົ້າ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງແບ່ງຊ່ວງເວລານັ້ນອອກເປັນສອງຊ່ວງເທົ່າກັນ ຄື ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ.
ຊ່ວງທີສອງແຫ່ງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ
ເປັນປະຫວັດສາດດຽວກັນນັ້ນທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ວ່າສິ້ນສຸດລົງໃນລູກາ ບົດທີຊາວເອັດ ຂໍ້ຊາວສີ່ ເມື່ອ
“ເວລາຂອງຊາວຕ່າງຊາດ” ໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.
ໃນລັດດັບເຫດການທາງປະຫວັດສາດທີ່ພຣະເຢຊູກຳລັງຊົງຊີ້ແຈງແກ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງນັ້ນ
ຂໍ້ຊາວສີ່ໄດ້ນຳພາຄຳພະຍານທີ່ປະທານແກ່ພວກສາວົກໄປເຖິງ “ເວລາສຸດທ້າຍ” ໃນປີ 1798. ຈາກຈຸດນັ້ນ
ພຣະເຢຊູຈຶ່ງເລີ່ມຊົງລະບຸເຖິງ “ໝາຍສຳຄັນ” ທີ່ກ່ຽວພັນກັບຂະບວນການ Millerite.

ແລະຈະມີໝາຍສຳຄັນໃນດວງອາທິດ, ໃນດວງຈັນ, ແລະໃນດວງດາວ; ແລະເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ບັນດາປະຊາຊາດຈະຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸກລຳບາກ ດ້ວຍຄວາມງົດງົດ; ທະເລ ແລະຄົນທັງຫລາຍຈະຄຳຮາມ;
ໃຈຂອງມະນຸດຈະອ່ອນແຮງລົງເພາະຄວາມຢ້ານກົວ
ແລະເພາະການຄອບມອງເຫດການທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໂລກ;
ເພາະວ່າບັນດາອຳນາດແຫ່ງຜ້າສະຫວັນຈະຖືກສັ່ນສະເທືອນ.
ແລ້ວເຂົາທັງຫລາຍຈະເຫັນບຸດແຫ່ງມະນຸດສະເດັດມາໃນເມກ ດ້ວຍລົດອຳນາດ
ແລະພຣະສະຫງ່າລາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ແລະເມື່ອເຫດການທັງຫລາຍນີ້ເລີ່ມເກີດຂຶ້ນ, ຈົ່ງເຖີຍໜ້າຂຶ້ນ
ແລະລູກຂອງທ່ານຂຶ້ນ; ເພາະການໄຖ່ຂອງທ່ານໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ລູກາ 21:25–28.

ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຕັດວ່າ “ຈະມີໝາຍສຳຄັນ,”
ແລະພຣະອົງຈຶ່ງລະບຸວ່າໝາຍສຳຄັນເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໝາຍສຳຄັນໃນດວງອາທິດ ແລະດວງຈັນ, ແລະໃນດວງດາວ,
ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂອງບັນດາປະຊາຊາດ, ອຳນາດແຫ່ງຜ້າສະຫວັນຖືກສັ່ນຄອນ
ແລ້ວຈາກນັ້ນບຸດແຫ່ງມະນຸດຈຶ່ງສະເດັດມາໃນເມກ. “ໝາຍສຳຄັນ” ທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້
ໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນໃນປະຫວັດຂອງຂະບວນການ Millerite.

“ຄຳພະຍາກອນມີແຕ່ພຽງບອກລ່ວງໜ້າເຖິງລັກສະນະແລະຈຸດປະສົງແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ
ທຳມັນ, ແຕ່ຍັງສະແດງໝາຍສຳຄັນທີ່ມະນຸດຈະຮູ້ໄດ້ວ່າເມື່ອໃດການສະເດັດມານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.
ພຣະເຢຊູໄດ້ຕັດວ່າ: ‘ຈະມີໝາຍສຳຄັນໃນດວງອາທິດ ແລະໃນດວງຈັນ ແລະໃນດາວທັງຫຼາຍ.’ Luke
21:25. ‘ດວງອາທິດຈະມືດລົງ ແລະດວງຈັນຈະບິດໄສສະຫວ່າງຂອງມັນ
ແລະດາວທັງຫຼາຍໃນຜ້າສະຫວັນຈະຕົກລົງ ແລະອຳນາດທັງຫຼາຍທີ່ຢູ່ໃນຜ້າສະຫວັນຈະຖືກສັ່ນສະເທືອນ.
ແລະເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈະເຫັນບຸດແຫ່ງມະນຸດສະເດັດມາໃນເມກ
ດ້ວຍລົດອຳນາດແລະພຣະສີລິອັນຍິ່ງໃຫຍ່.’ Mark 13:24–26.
ຜູ້ຂຽນພຣະນິມິດໄດ້ພັນລະນາໝາຍສຳຄັນປະການທຳອິດທີ່ຈະນຳໜ້າການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງໄວ້ດັ່ງນີ້:
‘ໄດ້ມີແຜ່ນດິນໄຫວໃຫຍ່; ແລະດວງອາທິດກໍດຳລົງດັ່ງຜ້າກະສອບທີ່ດ້ວຍຂົນ;
ແລະດວງຈັນກໍເປັນດັ່ງເລືອດ.’ Revelation 6:12.”

“ໝາຍສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກເຫັນກ່ອນການເປີດສັກກະລາດສະຕະວັດທີສິບເກົ້າ.
ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນນີ້ສຳເລັດ ໃນປີ 1755 ໄດ້ເກີດແຜ່ນດິນໄຫວອັນນຳສະພິງກົວທີ່ສຸດ

ຊົງເຄີຍຖືກບັນທຶກໄວ້....”

“ອີກຊາວຫ້າບົດມາ ໄດ້ບາກົດໝາຍສຳຄັນຖັດໄປທົ່ວໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນ—ຄື
ການທົດວງອາທິດແລະດວງຈັນມຸດລົງ. ສົງທິເຮັດໃຫ້ເຫດການນີ້ໂດດເດັ່ນຍິ່ງຂຶ້ນ ຄືຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ເວລາແຫ່ງການສຳເລັດຂອງມັນໄດ້ຖືກຊີ້ໄວ້ຢ່າງແນ່ນອນແລ້ວ.
ໃນການສົນທະນາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລັອດກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງເທິງຟູໂອລໂວດ,
ຫຼັງຈາກໄດ້ພັນລະນາເຖິງໄລຍະອັນຍາວນານແຫ່ງການທົດລອງສຳລັບຄຣິດຕະຈັກ,—ຄື 1260
ປີແຫ່ງການຂົນເຫຼັງໂດຍອຳນາດສັນຕະປາບາ, ກ່ຽວກັບຊ່ວງເວລານີ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າ ຄວາມທຸກລຳ
ບາກນັ້ນຈະຖືກຫຍໍ້ລົງ,—ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງເຫດການບາງຢ່າງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນການສະເດັດມາຂອງພຣະ
ອົງ, ແລະໄດ້ກ່າວເວລາທີ່ໝາຍສຳຄັນຂັ້ນຕົ້ນຈະຖືກເຫັນ: ‘ໃນວັນເຫຼົ່ານັ້ນ,
ຫຼັງຈາກຄວາມທຸກລຳບາກນັ້ນ, ດວງອາທິດຈະມຸດລົງ, ແລະດວງຈັນຈະປາກົດໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຂອງມັນ.’ Mark
13:24. 1260 ວັນ, ຫຼື 1798, ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798. ກ່ອນໜ້ານັ້ນໜຶ່ງສ່ວນສຳຄັນຂອງສະຕະວັດ,
ການຂົນເຫຼັງເກືອບໄດ້ຢຸດເຊົາໄປໂດຍສິ້ນເຊີງ. ຕາມພຣະດຳລັດຂອງພຣະຄຣິດ, ຫຼັງຈາກການຂົນເຫຼັງນີ້
ດວງອາທິດຈະຕ້ອງມຸດລົງ. ໃນວັນທີ 19 ພຶດສະພາ, 1780, ຄຳພະຍາກອນນີ້ໄດ້ສຳເລັດ....”

“ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງກຳລັບໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເຝົ້າຄອຍສັງເກດໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະ
ອົງ ແລະໃຫ້ຊົນຊົມຍິນດີເມື່ອເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ເຫັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການມາຂອງກະສັດຂອງຕົນ.
‘ເມື່ອສົງເຫຼົ່ານີ້ລົງເກີດຂຶ້ນ,’ ພຣະອົງຕັດວ່າ, ‘ຈົ່ງຕຽມໜ້າຂຶ້ນ ແລະຍົກສູ່ສະຖານຂອງພວກທ່ານຂຶ້ນ;
ເພາະການໄຖ່ຂອງພວກທ່ານໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.’
ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊີ້ໄປຫາບັນດາຕົນໃນລະດູບານຂອງລະດູບ່ອນປາຍໜາວ ແລະຕັດວ່າ:
‘ເມື່ອມັນແຕກໃບອ່ອນອອກມາແລ້ວ, ພວກທ່ານກໍ່ເຫັນ ແລະຮູ້ໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງວ່າ
ລະດູຮ້ອນໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ. ສັນໃດກໍ່ສັນນັ້ນ ພວກທ່ານເຫັນສົງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ ກໍ່ຈົ່ງຮູ້ວ່າ
ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.’ ລູກ 21:28, 30, 31.” The Great Controversy, 304,
306–308.

ການນຳໃຊ້ແບບສາມຊັ້ນຂອງໂຣມທັງສາມຊັ້ນອີກວ່າ ໃນການຢຽບຢຳນະຄອນເຢຣຸຊາເລມໂດຍໂຣມນອກຮົດ
ແລະຕໍ່ມາໂດຍໂຣມສັນຕະປາບາ, ການຢຽບຢຳພຣະວິຫານ
ແລະກອງພົນໂດຍໂຣມສະໄໝໃໝ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໂດຍຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ຄື ສົບສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ
(ໂຣມນອກຮົດ) ຫຼື ສົບສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ (ໂຣມສັນຕະປາບາ).
ສົບສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ (ສົບສອງເດືອນ)
ທີ່ຊີ້ບອກໄລຍະເວລາແຫ່ງການຂົນເຫຼັງປະຊາຊົນຜູ້ຊີ້ສັດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍໂຣມສະໄໝໃໝ່
ຈະເປັນແຕ່ລະໄລຍະທີ່ມີ “ໝາຍສຳຄັນ” ອັນດຽວ ຊຶ່ງລະບຸເວລາແຫ່ງການຫຼົ້ນໜີຂອງຜູ້ຊີ້ສັດໃນໄລຍະນັ້ນ.
ແຕ່ລະໄລຍະທັງສາມສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການປາກົດຂອງ “ໝາຍສຳຄັນ” ຫຼາຍປະການ ບໍ່ແມ່ນ “ໝາຍສຳຄັນ”
ອັນດຽວດັ່ງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະນັ້ນ.

“ໃນເວລາທຸ່ງຄືນນັ້ນເອງ
ພຣະເຈົ້າຊົງສຳແດງລົດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອການຊ່ວຍກູ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ດວງອາທິດປາກົດຂຶ້ນ
ສ່ອງແສງດ້ວຍກຳລັງອັນແຮງກ້າຂອງມັນ. ໝາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຈັນຕ່າງໆ
ຕິດຕາມມາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຢ່າງຮອດແລ້ວ.
ຄົນຊົມມອງເບິ່ງເຫດການນັ້ນດ້ວຍຄວາມຫວາດຫວັ່ນແລະຄວາມພິສະວົງ,
ໃນຂະນະທີ່ຄົນຊອບທຳເບິ່ງເຫັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການຊ່ວຍກູ້ຂອງພວກເຂົາ ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມອັນຂຶ້ນຊຶ້ງ.
ທຸກສິ່ງໃນທຳມະຊາດເບິ່ງເໝືອນຖືກພັກຜັນອອກຈາກຄອງຂອງມັນ. ສາຍນ້ຳທັງຫຼາຍຢຸດເຊົາການໄຫຼ,
ເມກດຳທົບໜັກຫນ່ວງກົວຂຶ້ນ ແລະປະທະກັນເອງ. ທຳມະກາງຜ້າສະຫວັນອັນເກຣີບອາດນັ້ນ
ມີຊ່ອງວ່າງແຈ້ງໃສຢູ່ແຫ່ງໜຶ່ງ ຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍສະຫງ່າລາສີທີ່ບໍ່ອາດພັນລະນາໄດ້,
ຈາກທີ່ນັ້ນມີພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າດັງອອກມາ ດັ່ງສຽງນ້ຳຫຼາຍສາຍ, ກ່າວວ່າ: ‘ສຳເລັດແລ້ວ.’

ພຣະນິມິດ 16:17." The Great Controversy, 636.

ໄລຍະເວລາແຫ່ງການພິພາກສາໃນຂັ້ນບັງຄັບປະຕິບັດເໝືອນໂສເພນີແຫ່ງໂຮມ
ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນດ້ວຍການຍົກຂຶ້ນແຫ່ງທຸກໆໝາຍ ທີ່ບົ່ງຊີວິດຝຸງແກະອັນຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຍັງຢູ່ໃນບາບໂລນ
ຄວນຈະຫລົບໜີອອກໄປ. ໄລຍະເວລານັ້ນສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍ "ໝາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນ."
ໄລຍະເວລານັ້ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ "ສຽງທຶສອງ" ໃນພຣະນິມິດ ບົດທີສິບແປດ,
ແລະມັນສິ້ນສຸດດ້ວຍພຣະສຸດສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນວ່າ ສຽງທຳອິດ ແລະ ສຽງທຶສອງ ຂອງພຣະນິມິດ
ບົດທີສິບແປດ ຄືພຣະສຸດສຽງຂອງພຣະຄຣິດ.
ສຽງທຳອິດບົ່ງຊີວິດຖືກການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການພິພາກສາສືບສວນຂອງຄຣິດຈັກອັດເວັນຕົສ ລາວດີເຊຍ
ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະສຽງທຶສອງບົ່ງຊີວິດຈຸດສິ້ນສຸດຂອງໄລຍະເວລານັ້ນ, ແຕ່ພ້ອມກັນນັ້ນກໍເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງ
ການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການພິພາກສາໃນຂັ້ນບັງຄັບປະຕິບັດເໝືອນໂສເພນີແຫ່ງໂຮມ.

ປະຫວັດສາດທັງໝົດຖືກຄວບຄຸມໂດຍອາທິດທີພຣະຄຣິດໄດ້ຍື່ນຢ້ຽມພັນທະສັນຍາ,
ແລະກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໂຄງປະຕິບັດແບບລ່ວງໜ້າໃນຖານະເປັນໝູ່ໝາຍກາງ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກໃຫ້ເປັນແບບລ່ວງໜ້າໂດຍໄມ້ກາງແຂນ. ປະຫວັດສາດທັງສອງລ້ວນມີເຄື່ອງໝາຍຂອງອາລຟາ
ແລະ ໂອເມກາ,
ເພາະວ່າການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສິ້ນສຸດໃນແຕ່ລະປະຫວັດສາດຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍພຣະສຸດສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພວກມັນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຈິງອີກດ້ວຍ,
ເພາະວ່າໝູ່ໝາຍກາງແມ່ນການກະບົດຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະຄຳພາສາເຮັບເຮົາ "ຄວາມຈິງ"
ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍອັກສອນຕົວທຳອິດ, ຕົວທີສິບສາມ, ແລະຕົວສຸດທ້າຍຂອງອັກສະລະພາສາເຮັບເຮົາ.
ພຣະສຸດສຽງທຳອິດໃນພຣະນິມິດບົດທີສິບແປດແມ່ນພຣະສຸດສຽງຂອງພຣະຄຣິດ,
ພຣະສຸດສຽງສຸດທ້າຍແມ່ນພຣະສຸດສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະສຸດສຽງໃນທ່າມກາງ,
ຊຶ່ງເປັນພຣະສຸດສຽງຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນ,
ກໍແມ່ນບ່ອນທີ່ການກະບົດຂອງອັກສອນຕົວທີສິບສາມຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທີ່
"ເວົ້າ" ດຸດໝັ້ງກອນ, ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໃນພຣະນິມິດບົດທີ THIRTEEN.

ທຸກສັນຍາລັກໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້ເປັນ "ເຄື່ອງໝາຍ"
ໃຫ້ຫລົບໜີສຳລັບບັນດາຜູ້ຊີ້ນັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພ້ອມກັນນັ້ນ ມັນຍັງຊີ້ບອກອີກວ່າ
ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການຍົກທຸກສັນຍາລັກຂຶ້ນ ກໍຈະຕ້ອງມີ
"ເຄື່ອງໝາຍ" ເຊັ່ນກັນ. "ເຄື່ອງໝາຍ" ນັ້ນ ຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຊີ້ບອກວ່າ ເປັນຫຼັກຖານວ່າ
ຄົນຮຸ່ນສຸດທ້າຍຂອງໂລກນີ້ໄດ້ມາຮອດແລ້ວ. ໃນພຣະທຳລູກາ ບົດທີ ຊາວເອັດ ພວກສາວົກໄດ້ທຸນຖາມວ່າ
ພຣະຄຣິດຊົງໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ ເມື່ອພຣະອົງຊົງລະບຸວ່າ ພຣະວິຫານກຳລັງຈະຖືກທຳລາຍ.

ແລະພວກເຂົາໄດ້ທຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, "ພຣະອາຈານເອີຍ, ເຫດການເຫຼົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ?
ແລະຈະມີໝາຍສຳຄັນອັນໃດ ເມື່ອເຫດການເຫຼົ່ານີ້ກຳລັງຈະເກີດຂຶ້ນ?" ລູກາ 21:7

ຈາກນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງເລີ່ມລະບຸປະຫວັດການທີ່ນຳໄປສູ່ປີ 70 ເມື່ອພຣະວິຫານແລະນະຄອນຈະຖືກທຳລາຍ,
ແລະຊົງດຳເນີນຕົວໄປຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ຊາວສືບອັນທຶພຣະອົງຊົງລະບຸວ່າ "ເວລາ"
ຂອງຄົນຕ່າງຊາດຈະຄົບຖ້ວນເມື່ອໃດ.

ແລະພວກເຂົາຈະລົ້ມຕາຍດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະຈະຖືກກວາດໄປເປັນເຊື້ອຢູ່ທ່າມກາງຊາດທັງປວງ;
ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະຖືກຊົນຕ່າງຊາດຢຽບຢາ ຈົນກວ່າເວລາຂອງຊົນຕ່າງຊາດຈະຄົບຖ້ວນ. ລູກາ
21:24.

ແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າຂໍ້ພະຄຳພີກໍລັງກ່າວເຖິງເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນ
ແມ່ນຕັ້ງຢູ່ເທິງຄວາມໃຈທາງເທວະວິທະຍາຂອງຄາທອລິກທີ່ເອີ້ນວ່າ futurism
ຊຶ່ງນຳເອົາສິ່ງທີ່ເປັນສັນຍາລັກໄປໃຊ້ແບບຕາມຕົວອັກສອນ
ແລະຈັດວາງການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນໄວ້ສະເພາະໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງໄລກ.
ການໂຈມຕີຕໍ່ການນຳຂໍ້ພະຄຳພີໄປໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ
ໄດ້ເປັນການໂຈມຕີອັນສຳຄັນຂອງອາດາມຕະຫຼອດການອ່ານພະສັນຍາໃໝ່. ເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນໄດ້
ຢຸດເປັນສັນຍາລັກຂອງເຢຣູຊາເລັມຕາມຄຳພະຍາກອນໃນສະໄໝຂອງພະຄຣິດ
ເມື່ອຄຳພະຍາກອນຕາມຕົວອັກສອນໄດ້ປ່ຽນໄປສູ່ການນຳໃຊ້ທາງຝ່າຍຈິດວິນຍານ.
ການເປີດເຜີຍນີ້ເປັນຄຳສອນສຳຄັນຢ່າງໜຶ່ງທີ່ອີກຄະສາວົກໂປໂລໄດ້ສະຖາປະນາໄວ້. ການຢຽບຢຳເຢຣູຊາເລັມບົ່ງ
ຊື່ເຖິງໄລຍະເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີແຫ່ງຄວາມມືດຂອງອຳນາດສັນຕະປາປາ ຕັ້ງແຕ່ປີ 538 ຫາ
1798.

ແຕ່ລານຊັ້ນນອກຂອງພະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງປະໄວ້ ແລະຢ່າວັດມັນເລີຍ;
ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ: ແລະນະຄອນບໍລິສຸດນັ້ນ
ເຂົາຈະຢຽບຢຳຢູ່ພາຍໃຕ້ຕົນຕະຫຼອດສິ້ນສຸດສອງເດືອນ. ພຣະນິມິດ 11:2

ເຢຣູຊາເລັມໃນຄຳພະຍາກອນໄດ້ຢຸດເປັນສັນຍາລັກຂອງນະຄອນທີ່ຖືກຊົງເລືອກໄວ້ໃນທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ.

“ມີຫຼາຍພຽງໃດທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ ການໄດ້ຢຽບຢຳເທິງຕົນແດນຂອງເຢຣູຊາເລັມເກົ່າແກ່ນັ້ນເປັນສິ່ງດີ ແລະວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາຈະໄດ້ຮັບການເສີມກຳລັງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໂດຍການໄປເຢຍຣາມສະຖານທີ່ຕ່າງໆແຫ່ງພະຊົນຊີວິດ ແລະການສັນພະຊົນຂອງພະຜູ້ອ່ອຍໃຫ້ລອດ!
ແຕ່ເຢຣູຊາເລັມເກົ່າຈະບໍ່ມີວິໄນເປັນສະຖານທີ່ສັກສິດ
ຈົນກວ່າມັນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍເຟອັນຊຳລະກັນຈາກສະຫວັນ.” Review and Herald, June 9, 1896.

ເມື່ອພະເຢຊູໄດ້ນຳພາພວກສາວົກໄປສູ່ເວລາສຸດທ້າຍໃນປີ 1798 ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວສີເລວ້,
ຈາກນັ້ນພະອົງກໍໄດ້ນຳສະເໜີເຖິງຍຸກເວລາຂອງກຸ່ມມິນເລີ
ເມື່ອການປະກາດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ປະຫວັດສາດ.

ແລະຈະມີໝາຍສຳຄັນໃນດວງອາທິດ, ໃນດວງຈັນ, ແລະໃນດວງດາວ; ແລະເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ບັນດາປະຊາຊາດຈະຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸກລຳບາກ ດ້ວຍຄວາມງົດງົດ; ທະເລ ແລະຄືນທັງຫລາຍຈະຄຳຮາມ;
ໃຈຂອງມະນຸດຈະອ່ອນແຮງລົງເພາະຄວາມຢ້ານກົວ
ແລະເພາະການຄອບມອງເຫດການທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໂລກ;
ເພາະວ່າບັນດາອຳນາດແຫ່ງຜ້າສະຫວັນຈະຖືກສັ່ນສະເທືອນ.
ແລ້ວເຂົາທັງຫລາຍຈະເຫັນບຸດແຫ່ງມະນຸດສະເດັດມາໃນເມກ ດ້ວຍລັດອຳນາດ
ແລະພະສະຫງ່າລາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ແລະເມື່ອເຫດການທັງຫລາຍນີ້ເລີ່ມເກີດຂຶ້ນ, ຈົ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນ
ແລະຊຸກວັດຂອງທ່ານຂຶ້ນ; ເພາະການໄຖ່ຂອງທ່ານໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ລູກ 21:25–28.

ໝາຍສຳຄັນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ນຳເຂົ້າສູ່ປະຫວັດການຂອງຝ່າຍ Millerite
ໄດ້ສຳເລັດລົງຢ່າງສອດຄ່ອງກັບລັດອຳນາດອັນບໍ່ເຄີຍຜິດພາດຂອງພະວັດຈະນະຂອງພະເຈົ້າ.

“ໝາຍສຳຄັນໃນດວງອາທິດ, ດວງຈັນ, ແລະດວງດາວ ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ.” Review and Herald, November 22, 1906.

ເຮົາຈະສືບຕໍ່ພຣະທຳລູກ ບົດທີ່ຊາວເອັດ ໃນບົດຄວາມຕໍ່ໄປ.

“ວັນທີ 16 ທັນວາ, 1848, ອົງພຣະຜູ້ປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານນິມິດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບການສັນສະເທືອນແຫ່ງອຳນາດທັງຫຼາຍຂອງພໍ່ສະຫວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ປັນເຈົ້າຕັດວ່າ ‘ພໍ່ສະຫວັນ,’ ໃນການປະທານໝາຍສຳຄັນທີ່ບັນທຶກໄວ້ໂດຍ Matthew, Mark, ແລະ Luke, ພຣະອົງໝາຍເຖິງພໍ່ສະຫວັນ, ແລະເມື່ອພຣະອົງຕັດວ່າ ‘ແຜ່ນດິນໂລກ’ ພຣະອົງກໍໝາຍເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ. ອຳນາດທັງຫຼາຍຂອງພໍ່ສະຫວັນຄືດວງອາທິດ, ດວງຈັນ, ແລະດວງດາວທັງຫຼາຍ. ສົ່ງເຫຼິ້ນປຶກສາຂອງຢູໄນພໍ່ສະຫວັນ. ອຳນາດທັງຫຼາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກຄືສົ່ງເຫຼິ້ນປຶກສາຂອງຢູໄນແຜ່ນດິນໂລກ. ອຳນາດທັງຫຼາຍຂອງພໍ່ສະຫວັນຈະຖືກສັນສະເທືອນໂດຍພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວດວງອາທິດ, ດວງຈັນ, ແລະດວງດາວທັງຫຼາຍຈະຖືກເຄື່ອນອອກຈາກທຳຂອງມັນ. ພວກມັນຈະບໍ່ສູນຫາຍໄປ, ແຕ່ຈະຖືກສັນສະເທືອນໂດຍພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ.”

ເມກມືດທີ່ບິໜັກໄດ້ລ້ອມຂຶ້ນມາແລະປະທະກັນເອງ. ບັນຍາກາດໄດ້ແຍກອອກແລະມ້ວນຖອຍກັບໄປ; ແລ້ວພວກເຮົາກໍສາມາດເງິມຂຶ້ນເບິ່ງຜ່ານຊ່ອງທີ່ປິດຢູ່ໃນ Orion ຊຶ່ງຈາກບ່ອນນັ້ນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ອ້ອກມາ. ນະຄອນບໍລິສຸດຈະລົງມາຜ່ານຊ່ອງທີ່ປິດນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າບັດນີ້ອຳນາດຕ່າງໆຂອງໂລກກຳລັງຖືກສັນຄອນ ແລະເຫດການທັງຫຼາຍເກີດຂຶ້ນຕາມລຳດັບ. ສົງຄາມ ແລະຂ່າວລືເລື່ອງສົງຄາມ, ດາບ, ຄວາມອຶດຢາກ, ແລະໂລກລະບາດ ແມ່ນສິ່ງທຳອິດທີ່ຈະສັນຄອນອຳນາດຂອງໂລກ, ຫຼັງຈາກນັ້ນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າຈະສັນຄອນດວງອາທິດ, ດວງຈັນ, ແລະດວງດາວ, ແລະໂລກນີ້ດ້ວຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າການສັນຄອນແຫ່ງອຳນາດຕ່າງໆໃນເອີຣົບນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ, ດັ່ງທີ່ບາງຄົນສອນ, ການສັນຄອນແຫ່ງອຳນາດຂອງສະຫວັນ, ແຕ່ເປັນການສັນຄອນແຫ່ງບັນດາຊາດທີ່ເກີດຄວາມໂກດແຄ້ນ.”
Early Writings, 41.